

JOVENÍVOLA
=====

Juny del 1958

S'escau actualment el centenari de la naixença d'Antoni Nicolau. Dedicar-li un treball és obligat, obligació que acomplim amb gust i satisfacció. El pla de temes d'aquest mes anirà condicionat a aquesta circumstància.

Fora d'això, farem constar que amb la desena Sessió Cultural i el Sopar de Germanor hem acabat per aquest curs els actes organitzats per JOVENÍVOLA, el balanç del qual és particularment brillant, i compta amb quatre Sessions Culturals, la diada de Santa Cecília, l'exposició del llibre català, diverses visites i els actes abans esmentats. En recollir aquestes activitats fem vots per la seva continuïtat, cada vegada més puixant.

EL MESTRE NICOLAU

Com a homenatge d'admiració i simpatia, a propòsit d'escaure's el centenari de la seva naixença i vint-i-cinc anys de la seva mort, JOVENÍVOLA, ha cregut que, una de les maneres més dignes d'evocar la figura del gran músic català, fóra reproduir l'article que li dedica el seu gran amic, mestre Lluís Millet, ran de la seva mort.

! Hores tristes aquestes per a la música catalana; ben tristes per a l'Orfeó Català ! Encara amb els ulls humits per la mort de l'amic Vives, la trista missatgera ens torna a visitar per emportar-se'n el mestre més digne d'aquest nom entre nosaltres, el mestre Nicolau. Si En Vives fou per al nostre Orfeó un pare, en la gènesi de la nostra obra i un germà per l'amor que tota la vida li servà, mestre Nicolau fou qui la segellà, en la seva creixença, per la inspiració més racial, més perfecta; qui més la dignificà amb les seves creacions corals, per l'Orfeó escrites i per a l'Orfeó ésser cantades. Aquest és el nostre orgull i aquest l'argument del nostre dolor i de la nostra enyorança en veure'l desaparèixer per sempre més d'entre nosaltres.

Si En Vives, mestre també i estimadíssim (força exuberant, imaginació i intel·ligència subtil), fou part principalíssima en la creació del nostre Orfeó, el mestre Nicolau fou qui dels gèrmens que ja portava la música choral catalana quan ell la conegué, féu sorgir per al nostre repertori l'obra clàssica, ben acabada, racial de fons i de forma, que resta catalogada costat per costat de la millor producció artística de tots els temps i països.

El mestre feia temps que patia: sofria, per les múltiples dolences físiques que se li havien acumulat. La llei del dolor se li havia arrapat i no el deixava assossegar; segurament perquè el seu esperit, d'una finor tan subtil, se li anés purificant per obtenir de Déu aquella benaurança que no s'acaba, aquella felicitat eterna, el desig de la qual és la pruija i la inquietud que mou tota la nostra vida. Tots els desigs, totes les passions, tot el nostre moviment vital no té altra finalitat, encara que sigui inconscient, que aquesta felicitat perfecta, que no es troba fins que purificats entrem al port de la Vida vera i eterna. El mestre patí molt i amb resignació; quan Déu li ha enviat la mort segurament ha estat que ell ja havia complert el deute del dolor de la humana natura envers la divinitat, i que podia rebre el premi pel bé que havia fet amb el seu esperit dreturer i amb la seva obra artística exemplar i nobilíssima.

El mestre ha estat el gran pedagog de la nostra música. Pedagog en tots sentits; en el sentit més estricte i en el més ample del mot. La seva serietat de caràcter es revela també en tota la seva vida artística. Ell ha estat el gran educador musical del nostre poble.

Educador ho fou en els seus concerts simfònics dirigits amb tanta autoritat i serietat artística. Educador per la música que féu sentir i per la interpretació profunda que li donava. Beethoven i Wagner foren els seus amors més constants en aquelles inoblidables audicions, i les interpretacions d'aquesta gran música eren verament emocionants per la perfecció del detall, sotmès sempre a la unitat indispensable del conjunt; cosa que obliden massa sovint fins molts directors de renom. Mai no oblidarem, els que les fruïrem, les interpretacions que donava el mestre a la Cinquena i Novena Simfonia de Beethoven i a la "Consagració del Graal" parsifallesca.

Pedagog i educador ho fou sobretot el mestre com a director de l'Escola Municipal de Música que regí, es pot dir, fins a l'hora de la seva mort.

En l'Escola exercí el seu seny ordenador i a la seva gran iniciativa pedagògica, al mateix temps que la seva prudència en salvar els obstacles que es presenten en aquests centres que depenen d'un govern oficial que canvia sovint de composició i que sovint es distreu del foment i progrés de les mateixes institucions que ell ha creat i manté. El mestre Nicolau sabia harmonitzar-ho tot de manera que apaivagant les maltempsades que de dalt venien, al mateix temps corregia defectes en l'ensenyança, es peronava mestres i deixebles cap a la perfecció, orientant seguidament els estudis cap a una eficàcia segura i completa. El mestre Nicolau el millor de la seva vida l'esmerça en el constant regiment d'aquesta Escola, en el qual posà tota la seva ànima i voluntat. Barcelona mai no agrairà prou al mestre aquesta seva tasca tan amagada com excelsa i eficaç en bé de l'ensenyança musical, no solament de Barcelona sinó de tot Catalunya. Perquè de tot Catalunya hi ha hagut sempre deixebles en aquesta Escola i d'ella han sortit quasi tota la generació que actualment forma el cos actiu i docent i verament filharmònic de tota la nostra terra.

L'Escola Municipal de Barcelona és l'obra més meritòria i la més

constant del mestre que avui plorem tot anyorant-lo. Però la més gloriosa, la més perdurable en el record dels homes serà la seva obra de creació musical sentida i escrita pels nostres orfeons catalans. Aquestes seves obres faran al mestre immortal mentre les sensibilitats siguin afinades per a copsar un art racial i noble de fons al mateix temps que perfecte de forma.

Aquestes obres nasqueren de la reacció que experimentà el mestre en tornar de París, en rebre de sobte l'alenada catalanista de la nostra Renaixença, que llavors arborava tota la joventut intel·lectual. Conegué i fins donà lliçons a l'Alió (qui fou el jove que, en aquell temps, primer portà una virginal renovació a la música catalana), i estigué en comunicació contínua amb l'obra de l'Orfeó Català des dels seus començaments. Des de llavors s'identificà tant amb la nostra obra, la veié tant una representació genuïna de la música catalana, la sentí tant com un instrument singular per a l'expressió de l'esperit musical català, que ja no va escriure gairebé res més que música coral, que nosaltres els de l'Orfeó copsàvem com a cosa pròpia; perquè és ben veritat que, si bé podem assegurar que sense l'Orfeó Català el mestre Nicolau no hauria creat els seus meravellosos chors, també és certíssim que sense aquestes obres excelses, que ell escriví per a nosaltres, a l'Orfeó mancaria el segell que més l'honora i que més el glorifica en sentit de cantor d'un art racial i perfecte.

En aquesta obra coral del mestre hi ha tota la seva noble espiritualitat, tota la tendresa que tant portava amagada en aquella corpora majestuosa, tendresa de cor d'infant i fins de mare amorosa. Hi ha una alta intel·ligència ordenadora i assenyada, i una musicalitat robusta, àgil serventa de la idea inspiradora. La poesia de mossèn Cinto no ha trobat altre músic que tan dignament i bellament la interpretés. Perquè si la forma en el poeta és tan perfecta i excelsa, perfecta i bella és la forma de l'art que la pren i li dona vida musical, i que encara sembla que penetri endins del sentit de la lletra per aquella virtut que té la música d'arrapar-se directament als sentits i enfonsar-se a l'ànima.

Escolteu aquell "Captant" i dieu-me si trobeu en tota la literatura coral moderna res que s'hi pugui comparar. Quan el mestre el féu sentir al piano a mossèn Cinto, aquest anava posant una cara d'expressió profunda (aquella que devia posar en dictar les seves inspiracions alades), i tot corprès deia: "això és fer Evangeli!" I aquell poema sublim del "Divendres Sant", cant de dolor i de redempció, cant de fe i penediment, d'una força expressiva punyent i al mateix temps consoladora? ¿Hi ha gaires obres musicals modernes d'un sentit tan profundament cristià i sublim? ¿I els idil·lis d'"El Noi de la Mare" (meravella de forma i d'expressió) i "La Mare de Déu" (meravella de glossa melòdica popular, mostra única dintre el gènere; almenys tan reexida i escaient?) Com fer-ne l'elogi, de totes aquestes obres mestres?

I com a cantor i músic montserratí, com en parlarem del mestre? Ell i mossèn Verdaguer jo els veig als peus de la Verge Morena, qui amb la gràcia divina, amb la dolcesa divina els atrau i els inspira, per goig i fermança de la fe de tota la gent catalana. Jo m'atreviria a proposar als nostres bons pintors un retaule on figurés aquesta espiritual escena on la Verge bruna amb la seva llum de gràcia plena, tan catalana, il·luminés el poeta i el músic que més bellament l'han honorada amb llurs versos i cançons. Aquest és un retaule, una obra d'art, que el temple de la nostra muntanya santa espera i reclama.

L'amor montserratí omplia el cor del mestre Nicolau. Una de les seves primeres obres corals fou "La Mort de l'Escolà", l'obra tipus de l'estil del mestre, la que ha pres el cor de tots els públics, dels intel·ligents i dels populars, dels catalans i dels forasters, dels savis i dels

ignorants. I de "La Mort de l'Escolà" sortiren a raig fet les altres obres mestres montserratinas, que com una continuació d'aquella inspiració tan excelsa, tan catalana i divina, en porten tota l'aroma i n'esplaiaven tots els germens: La cançó-elegia es fa motet litúrgic en la "Salve"; d'un episodi melòdic en neix la "Cançó dels Escolans" com joguina de santa innocència; la Salve gregoriana esdevé una cançó amorosíssima a la Verge, i encara "La Rosa" canta la tonada més simple i inefable en la seva senzillesa, i "Els Pelegrins" pugen la muntanya tot contemplant les meravelles d'aquella natura i tot somniant amb la divina Morenor que adoren; i tot amb la tonada del poema de l'Escolà que s'ha tornat cançó de romiatge. Sí, Mossèn Verdager i En Nicolau són els dos excelsos cantors montserratins, els que han cantat sobiranament els amors més purs de Catalunya a la Divinitat Materna.

Adéu, mestre estimat ! els que de tan a prop us havíem tractat, els que sempre durant tants anys us havíem venerat, els que de vós i de la vostra música i del vostre seny ordenador en l'ensenyança musical n'havíem testificat l'eficàcia; els que de vós havíem fruit les interpretacions més excel·lents dels grans mestres, els que en tota aquesta vostra vida tan compacta i noble veiem una tan majestuosa i bella unitat, tots nosaltres no us oblidarem mai més, i mentre visquem predicarem als catalans, que us servin com nosaltres la més gran veneració i amor, admirant-vos no solament com un gran músic de la nostra terra, si no també com un gran educador sentimental del nostre poble.

LLUÍS MILLET

EL NOSTRE MESTRE NICOLAU

No voldria que en evocar la figura venerable del Mestre Nicolau, us pogués semblar una gosadia meva. Ho faig perquè m'ho heu demanat i jo em sento satisfet de fer-ho, perquè sempre és una satisfacció recordar les persones venerades i estimades.

Va ésser i és tan gran l'admiració que sento pel nostre Mestre Nicolau, que se'm fa una muntanya quan he de parlar d'ell, ja que d'una figura tan gran n'haurien de parlar veus més autoritzades que no pas la meva.

Quan sentim una admiració tan gran i profunda per una figura genial, és quan se'ns fa més difícil parlar d'ella.

Jo, el Mestre Nicolau, el veia i l'admirava com un patriarca. La seva figura venerable, la seva veu profunda i noble, el seu caminar pausat, em donaven la impressió que era un home que trepitjava fort; segur d'on volia anar; era un home que anava per damunt de les coses del món i que mai no el podrien entrebancar les coses baixes de la vida perquè el seu esperit anava sempre amunt, amunt... guiat per un gran ideal.

Quan el vaig conèixer, jo era molt jovenet. Com per instint, m'a costava sempre amb entusiasme admiratiu i callat a aquells homes en els quals descobria el foc sagrat que els il·luminava el rostre, com homes escollits per Déu.

I no m'hi acostava per observar - pobret de mi - sinó amb l'intent de fondre'm en aquella atmosfera dolça i càlida que tan sols la seva presència aixecava.

I sempre que podia parlar amb el Mestre, o escoltar la seva veu en una conversa amb altres mestres, en sortia dolçament exaltat del contacte amb aquella atmosfera i em sentia l'esperit abrandat de seguida.

Quan veia a prop meu el Mestre Nicolau, em feia tant de respecte la seva figura patriarcal, que no sabia com explicar el que sentia dintre meu; era com una mena de por, d'aquella por tan dolça i respectuosa que fan els sants. Jo crec que si no m'hagués dominat, m'hauria agenollat reverentment davant d'ell.

Sempre que ens vèiem pel carrer o al Palau, em deia alguna cosa.

I aquell: - Com anem Vendrell ? Canteu força ? - posant-me la seva mà molsuda damunt l'espatlla paternalment, em feia pujar el cor a la gorja i apenas podia contestar amb una veu tremolosa: - Cada dia més, Mestre ! S'ha d'estudiar tant per a poder-ho fer una mica bé !...

- De l'estudi en surt la llum ! No us canseu mai d'estudiar, que esteu en bones mans ! - Es referia al Mestre Millet. I així cada dia ho fareu millor. Diré a En Millet que us faci conèixer unes cançons meves i si us agraden les podríeu cantar !

Jo era el solista del nostre Orfeó Català i ja havia cantat el tenor de "Les Estacions", de Haydn.

No penseu que exagero gens, però sentir-me admirat per aquell geni em turbà tant que no vaig poder contestar res més i em vaig quedar mut, apocat i arborat per una emoció interior que m'encengué el rostre com una brasa de foc.

I perquè us feu càrrec de la sinceritat de les meves paraules, us diré un fragment del meu llibre = El Mestre Millet i jo =, en el qual explico aquestes emocions que em deixaven mut més d'una vegada. Diu així:

"La meva impressió primera, i crec que la més gran de la meva vida, va ésser el dia que vaig cantar amb l'Orfeó Català el primer concert públic. Els assaigs de la Missa de Bach, que no havíem de donar en primera audició fins el mes de novembre, els alternàvem amb els assaigs d'altres obres ja sabudes i interpretades per l'Orfeó, que havien de compondre el programa d'un concert pròxim. Recordo que, la primera part l'omplia tota la cançó popular harmonitzada a tres, a quatre o a més veus, i que en la tercera, entre altres obres, n'hi havia una del Mestre Nicolau: "La mort de l'escolà".

"No sabia dir si fou perquè em trobava davant la sala il·luminada plena de gom a gom - era la primera vegada que m'encarava amb el públic, encara que anònimament i en un ambient grandios com aquell, - o perquè tenia el cor ple de petites emocions de la primera i segona part que, així que atacàrem "La mort de l'escolà", una emoció m'estrenyí la gola i tot jo vaig tremolar d'una manera estranya, però dolça, i vaig sentir que les llàgrimes em rodolaven com cigrons galtes avall. Jo prou veia el Mestre des del faristol que em deia amb gestos ben marcats que cantés, cada cop que els tenors duïen la melodia; però per més que volia cantar, no podia. Semblava que el cor m'hagués pujat a la gorja i m'ofegués talment, així que atacàrem la cançó amb aquells versos de Verdàguer, plens de tendresa i dramatisme:

"A Montserrat tot plora,
tot plora d'ahir ençà,
que allí a l'escolania
s'és mort un escolà."

" Qui ha sentit aquests versos musicats pel Mestre Nicolau i en la veu de l'Orfeó Català, a través de l'ànima de Millet, podrà comprendre la meua emoció d'aquells moments ! ".

"Fins aquí l'emoció que, ofegant-me em deixà mut. Però quan vingué la frase:

"Lo cant de les absoltes
lo vénen d'assajar..."

les llàgrimes no pogueren aturar-se, fins a deixar-me tota la seva sal a la boca, sal que em va semblar dolça ! Que en vaig ésser de feliç en aquells moments ! Fou el desvetllament del meu esperit ! L'Orfeó i el mestre Nicolau m'havien trobat l'ànima ! ".

El Mestre Nicolau va ésser un cristià tan pur, que la seva fecunditat era més gran quan podia endreçar la seva inspiració en cantar a Déu i les coses humils i grans de Jesús i de la Verge Maria. Per això la seva inspiració era profunda i alada; i per això la seva música truca de seguida les portes de l'esperit de qui l'escolta.

No sé si tinc prou autoritat per a dir-ho, però jo crec que Nicolau és un dels polifonistes més grans del món.

Verdaguer, Nicolau, Millet !

Heus ací tres titans de la lírica catalana, que amb tot i ésser tan nostra, és avui universal. Perquè l'art, quan és veu en tota la seva puresa, no coneix fronteres; i no hi fa res que la pàtria del geni sia petita en territori. Guimerà en va tenir prou amb "Terra baixa" per ésser conegut i admirat per tot el món.

Verdaguer, amb la seva "Atlàntida", Nicolau amb la seva meravellosa obra coral, i Millet amb el nostre Orfeó Català s'han fet admirar de tot el món i avui són famosos per tot arreu.

És una fortuna incomparable en la vida de l'artista saber trobar la forma tècnica de l'art, en el qual pugui enllaçar harmònicament la summa de les seves possibilitats. Nicolau ho va aconseguir gràcies a la seva inventiva genial i la va realitzar perfectament en els seus meravellosos poemes corals, en els quals es troben sempre reunits frater-nalment, l'erudició del gran saber i la inspiració pura, elevada i gran-diosa.

El nostre Mestre Nicolau és sempre sublim; però ho és més encara quan uneix el seu geni de músic amb el geni líric del gran Verdaguer. Són dos titans alats que es discuteixen - en la seva volada - qui volarà més alt. I emprenen sempre la volada amb tanta força que no s'aturen fins al cel de la glòria immortal.

Quin geni el d'aquests dos artistes creadors tan nostres ! Recordeu aquelles obres seves: "Divendres Sant"; "El Noi de la Mare"; "Captant"; "La mort de l'escolà"; etc.

Verdaguer, Nicolau, Millet !

A ells devem la nostra existència com a cantaires. I aquí està la nostra responsabilitat.

Ells ens deixaren una fabulosa herència plena de glòria; difícil de superar, si voleu, però que hem de continuar-la amb tot el nostre entusiasme, amb un gran sentit de responsabilitat, amb tota la dignitat

possible i hem de posar tot el nostre esforç en fer-la digna d'ells.

No podem malversar una obra tan gran de l'esperit si no volem negar-nos a nosaltres mateixos. El record d'ells i la Història, ens en faria responsables, i, no en dubteu, Déu ens en demanaria comptes, perquè les coses de l'ànima són sagrades, i amb les coses sagrades no s'hi pot jugar.

L'esplai més gran de l'esperit, tots ho sabeu, és cantar ! Jo sense cantar no podria viure ! I això, vosaltres i jo ho devem a ells !

Jo, quan vaig començar a cantar seriosament, era tan petit, que intentava més d'una vegada que el meu esperit s'alcés de puntetes per poder arribar una mica al nivell que m'exigia l'obra d'aquells gegants que avui venerem tots; i com que això no m'era possible, llavors ells m'agafaven l'ànima, l'arboraven amb el seu foc sagrat i era quan, sense saber ben bé perquè, com un miracle, podia arribar una mica a ells amb la interpretació de les seves obres.

Eren ells que feien el miracle ! I avui el miracle es repeteix encara ! Verdaguer i Nicolau amb la seva obra meravellosa i Millet, des vetllant-nos l'esperit una mica cada dia ens fan real i humà aquest gran miracle !

I tots, mestres i cantaires ens hem de fer dignes d'aquesta herència de l'esperit.

Per això no defallim mai i anem avant sempre amb els nostres cants a l'ombra de la nostra senyera que els farà més triomfants ! Amb l'esperit ben despert no es pot fracassar mai i el triomf és sempre més segur.

La nostra cançó té molta força i ens sostindrà sempre per damunt de tots els entrebancs que volguessin posar-nos en el camí obert per aquests genis que des del cel ens guien i ens guarden sempre.

La seva gran fe en nosaltres els va ajudar a aconseguir aquesta gran obra que són els Orfeons.

L'home i la noia que després del treball de cada dia, saben sentir la necessitat de cantar, vol dir que tenen un sentit de superació i de cultura; vol dir que tenen necessitat d'esplaiar l'esperit en una causa justa i noble, i això l'estimulava en la creació de la seva gran obra.

En aquest any 1958 en què farà cent anys que el Mestre Nicolau va néixer al món dels vius per glòria de Catalunya, i que en farà vint-i-cinc que el seu cos ens deixà per sempre, si bé la seva ànima serà sempre en nosaltres, volem mostrar el nostre agraïment amb un record ben cordial.

Cantaire amic: Ésser orfeonista de cor - ho he dit manta vegada - és una de les coses més grans i nobles que pot ostentar l'home amb més orgull. Tots sabeu que la meua petita personalitat artística va néixer i es va formar a l'Orfeó Català; he corregut, durant més de trenta-cinc anys molt de món amb un èxit ben falaguer i fins i tot una mica gloriós, però, ara, jo us puc assegurar que la meua glòria més gran ha estat la de reintegrar-me al meu gloriós Orfeó Català, com un orfeonista més de Catalunya ! No dubteu que l'esperit dels Mestres Nicolau i Millet m'han fet venir a vosaltres per a retrobar una vegada

més l'esperit que ells van forjar amb tanta força i cordialitat i que ha estat el secret del triomf de la meua vida de cantaire !

EMILI VENDRELL

LA LLICÓ DELS CANTAIRE CINQUANTENARIS

El Mestre Pérez Moya, en ocasió de l'homenatge de què fou objecte a l'Orfeo de Sans, llegí, amb emoció mal continguda, un decàleg escrit per ell mateix i dirigit als seus cantaires. És un cant a l'esperit d'amor i germanor que ha de presidir la vida dels que han fet de la cançó col·lectivament cantada, l'esplai de la seva vida !

El cantaire no es dedica a cantar com un professional. El cant és per ell un derivatiu. Una cantaire contestà a un periodista mal intencionat que li preguntava per què cantava: " Potser fa col·lecció de segells vostè ? Doncs, miri, jo canto."

I quin derivatiu ! És un derivatiu que només poden entendre'l aquells que tenen una gran finor espiritual. Recordem el Mestre: prim, despenyat, una cigarreta escanyolida i guerxa sortint-li d'un bigoti mig caigut.... i quina la seva elegància ! La finor del seu esperit se li trasllua a través del seu posat d'home físicament despreocupat. Recordem-lo en aquella fotografia al costat de Joaquim Cabot i Maria Barrientos, amb l'abric tapat fins al coll i el capell mig abonyegat... però els ulls vius, intel·ligents, intencionats.

Sense aquesta finor delicadíssima el cantaire, el que s'avé i, encara, cerca una disciplina col·lectiva, perquè el goig en ell, no és el seu cant sinó el cant de tots (per això necessita de l'amor), no podria mantenir una continuïtat, no podria vèncer els moments en què sembla que el coratge manca i es troba l'esforç mal compensat i feixuc. Aquells moments en què l'assaig es torna fatigós i els nervis s'apoderen dels uns i dels altres. Finalment, però, surt la cançó justa, una cançó de tots i la unitat esdevé més pura, més neta quan més l'esforç i el neguit han precedit el seu infantament.

I en el cantaire de l'Orfeo Català el derivatiu encara és menys fàcil. És més exigent. El consol, però, hi és també més intens i el goig més viu. No tots els que volen tenir aquest derivatiu poden assolir-lo, perquè en aquest cas la constància no depèn sols de la voluntat, depèn del gust per tot el que és bell i noble, i no tothom troba divertit ço que reuneix aquestes dues condicions. Això exigeix a l'elegit una extrema depuració dels sentiments, si no, es cansa.

Aquest és el gran mèrit dels cantaires cinquantenaris; aquesta és la gran llicó que ens han deixat.

Per això, Pérez Moya diu en el decàleg que l'Orfeo és una gran família, naturalment que amb les seves alces i baixes, els seus moments d'entusiasme en què tot esdevé fàcil i senzill, i els moments de neguit i d'inquietud. Una gran família unida pels llaços de l'amor i mantinguda per l'aristocràcia d'uns sentiments delicats i nobles.

FÈLIX MILLET

UNS MOTS SOBRE JOVENÍVOLA

Jo afirmaria que JOVENÍVOLA es mereix ja avui, i potser des del moment que fou concebuda, formar part del "tot" integrant del nostre Orfeó Català. Si tenim una Sala de Lectura i una Biblioteca que Déu n'hi do, al servei de tots els socis, els cantaires s'han feta una revista per a ells que, per la qualitat que ha assolida i per la quantitat d'articles que atresora la col·lecció completa, pot presentar-se al més exigent, sense abaixar la cara. I tot això s'ha aconseguit com si no res, gairebé jugant, jugant. Treball d'un cos de redacció reduïdíssim, hom s'adona de seguida com la il·lusió hi xarbotava pels quatre costats, sempre, però, travada, o millor dit, bridada per un sentit de responsabilitat que no repel·leix la joia. Déu vulgui que un dia o altre puguem veure JOVENÍVOLA en lletra d'impremta, que prou s'ho val, i jo aniria encara més lluny, desitjant que fos arribada l'hora de fer-la a mans dels no cantaires, per encomanar-los l'eufòria que de sempre rutila dintre el Chor. I l'estimar-lo i admirar-lo més, si cal.

Innegablement és obra d'un cos de redacció reduïdíssim, hi són publicats articles de no pas massa cantaires, però dona bo de veure com els cantaires l'esperen i la frueixen com una manna.

I aquí vaig. En el sopar amb què JOVENÍVOLA festejà el seu primer any, diguí que si la revista era feta pels cantaires de cara a ells mateixos, jo havia notat que els cantaires hi col·laboraven poc, i brindava, per això, als més antics, l'anecdota de casos i coses que de l'Orfeó indubtablement havien viscut i que valia la pena que traslladessin a les quartilles, sense cap mena de temença a no fer-ho bé. Algú tindria cura de retocar o corregir fins a la viabilitat de la seva publicació. En el sopar amb què JOVENÍVOLA festejà el seu tercer any, fa pocs dies només, vaig fer notar - tots ho veiem -, com les cantaires hi eren majoria i "ells" minoria immensa, i emprant l'humor - i em podeu ben creure que no estava per orgues, perquè em sabia malalt -, vaig insinuar que potser "elles" es guanyaven millor la vida que no "ells", ja que el preu del tíquet no era poca cosa. I atorgant-me, - ai, aquesta immodèstia -, el títol de conseller, deia a "elles" que havien de valdre's de l'encís i la gràcia de llur feminitat per aconseguir que una altra vegada "ells" no hi manquessin, perquè... Amics: el parlament de Jordi Salvat evocant el Mestre Millet, Joaquim Cabot i Domènech i Muntaner, els herois del nostre Palau de la Música, fou una cosa seriosa; l'acte de posar Maria Dolors un ram de llorer a la peanya del bust del nostre Fundador i Mestre, fou emotiu. I el cant sorgí, espontani. Recordar, després, que aquell dia feia cent anys de la naixença del Mestre Nicolau. Trobar-nos acompanyats d'una dama de cabells blancs amb el seu fill, i uns marit i muller, no cantaires els quatre, que no manquen mai, però, a cap dels actes del nostre Orfeó, és una lliçó que ens donen sense adonar-se'n i sense adonar-nos-en, creieu-me... perquè de cantaires n'hi havien de fallar molt pocs, i bastants no cantaires hi eren.

Vaig dir també a "elles" que havien de col·laborar a JOVENÍVOLA. Explicar per escrit una emoció, o un anhel, o una anècdota, senzillament, no és pas difícil. Gràcies a Déu molts ho han fet, i amb força traça. No sempre els mateixos s'han de repetir. Tot és qüestió de proposar-nos-ho, arreconant la timidesa. I pit i fora! JOVENÍVOLA fa bonic. És elegant i admirable de contingut. Només com una revista literària, però, em fa l'efecte que arribaria a interessar també, només, a uns pocs.

MIQUEL SAPERAS

ORFEONS DE CATALUNYA

ORFEÓ NOVA TÀRREGA.- Com a preludi dels actes que la Germanor dels Orfeons de Catalunya celebraran en diverses ciutats de la nostra terra a la memòria del patriarca fundador de la gran Obra orfeònica, el plorat mestre Lluís Millet, tingué lloc en el Teatre Ate-neu de la ciutat de Tàrraga, un emotiu acte en el qual prengueren part els solistes de l'Orfeó Català, Srtes. Montserrat Salvadó i Laura Núñez i el tenor Emili Vendrell, que acompanyats al piano pel mestre Lluís Molins, interpretaren un excel·lent programa de cançons catalanes, amb extraordinari èxit.

A continuació, pronuncià un abrandat parlament, el president de l'Orfeó Català, Sr. Fèlix Millet i Maristany, el qual glosà la significació de l'acte, i l'esperança de portar a terme l'erecció d'un monument en la muntanya de Montserrat, que perpetuï la memòria del Mestre.

També el Sr. Arxiprest de Tàrraga, Rvd. Josep Serra i Janer, va llegir una magnífica poesia original a la memòria del Mestre Millet, finalitzant l'acte amb la interpretació de tres obres de l'insigne músic, per l'Orfeó Nova Tàrraga.

Abans de començar la memorable jornada, els il·lustres visitants acompanyats pels Srs. President i Director, junt amb els membres de la junta de l'Orfeó Nova Tàrraga, dipositaren una corona de flors al peu del monument al mestre Güell, director i fundador de l'esmentat Orfeó.

X.

A C T I V I T A T S .

EL CINQUANTÈ ANIVERSARI.- El diumenge, dia primer de juny, a dos quarts de dotze del matí, tingué lloc a l'Església de Santa Maria del Mar una Missa, oferta a la memòria dels mestres, directius, cantaires i socis traspassats. L'Orfeó Català interpreta "La túnica", "Pregària a la Verge del Remei", "Bon Jesús Eucaristia" i "Salve Maria", del Mestre Lluís Millet. Hi assistiren, a més de tots els cantaires i membres de la Junta Directiva, un bon nombre de socis.

HOMENATGE.- Amb motiu de donar a l'antic carrer de Claveguera el nom dels il·lustres pedagogs Casals i Martorell, els seus condeixebles organitzaren diversos actes, un dels quals fou una visita al nostre estatge social, amb motiu de celebrar el seu cinquantenari, i per retre un emotiu homenatge al Mestre Joan Tomàs, també condeixeble.

Foren rebuts els nombrosos visitants pels mestres Millet i Tomàs, i els Srs. Vilardaga i Marill, junt amb grup de cantaires que volgueren demostrar la seva simpatia al mestre Tomàs pel just homenatge que se li tributava.

Feren ús de la paraula diversos condeixebles seus, el Sr. Santiago Udina en nom de l'Ajuntament de Barcelona, el Sr. Josep Vilardaga per l'Orfeó Català, i finalment el mestre Tomàs, el qual amb breus paraules agrai l'homenatge que se li tributava, dedicant un record als mestres Casals i Martorell, i remarcà com dia per altre el deixaven plegar més d'hora a fi i efecte que pogués donar la seva classe de música a l'Escola Municipal.

" Allí fou - digué -, on va néixer la meva afició per a la música, i gràcies a les facilitats donades pels mestres Casals i Martorell, vaig encarrilar la meva vocació."

A les moltes felicitacions que aquell dia rebé el mestre Tomàs, JOVENIVOLA hi adjunta la seva ben de cor.

SOPAR DE GERMANOR.- El dia 8 de juny, JOVENIVOLA celebrà amb un sopar de germanor el seu tercer aniversari. No foren molts - com hauríem desitjat -, els cantaires que ens acompanyaren, però ens reunírem a prop d'uns setanta. Durant l'acte, Jordi Salvat, Redactor en cap de la nostra revista, pronuncià el parlament que publiquem a continuació. Tot seguit Maria Dolors Millet col·locà un ram de llorer als peus del bust del Mestre Millet, que presideix la sala. Després el soci i amic de la nostra Entitat, Sr. Closas llegí uns versos dedicats a JOVENIVOLA; el nostre secretari, Sr. Saperas ens digué també unes paraules, amb les quals es clogué la vetllada.

Mestres
Cantaires
Amics tots.

" I ara, companys, com encara queden molts fulls per escriure en l'història de l'Orfeó, seguim nostra croada, amarem la casa de cants, xopem-ne bé les parets i voltes per assolir l'ideal del poeta, de convertir-la en colossal gàbia, de fer-ne un reclam que hi faci acudir els cants de tot el món i que ens els faci tots nostres sense esclavitzar-los, i arribar així "a que tot el món dels cants sigui nostre, i nosaltres de tot el món dels cants."

Amb aquestes paraules, cloïa el seu parlament, en la festa de benedicció del Palau de la Música Catalana, aquell il·lustre President de l'Orfeó Català, en Joaquim Cabot i Rovira.

He volgut, amics, que les meves primeres paraules d'aquest breu parlament, que com cada any hem veig obligat a dirigir-vos, i a vosaltres l'amabilitat d'escoltar-les, hagin estat les d'En Joaquim Cabot i Rovira, en la diada de la inauguració d'aquest Palau de la Música Catalana, el cinquantenari del qual, celebra ben joiosament tota la família del nostre Orfeó.

I he volgut que les primeres paraules fossin les d'ell, per tal de retre-li el nostre homenatge, de simpatia, de veneració i d'estima, vers aquell home que consagrà tota la seva vida als nobles ideals de l'Orfeó Català.

En la mateixa festa de la benedicció del Palau, el Mestre Millet deia: " Hi ha aquí prop l'heroi d'aquesta gesta, qui més ha lluitat en vencer tots els obstacles, animat per la generositat de son cor de patriota i d'artista; és nostre Joaquim Cabot, nostre providencial President, el qual, amb son pas per la presidència de nostra institució, haurà marcat sa època culminant."

I en una altra ocasió afegia: " Hi ha homes que porten gràcia sobre la seva persona, que irradien certa llum de simpatia, que el seu tracte és fàcil i amable, que no són castells murallats ni cases arrogants de potentats, sinó com jardins assolellats oberts a l'aire, o casa de camp acollidora sense gos de presa al portal ni fusell a la porta. Són persones que no són filòsofs, però que enraonen i convencen, que no manen ni s'imposen, però que hom els segueix i els obeeix sense

adonarse'n, són homes aristòcrates d'esperit i demòcrates de cor."

Aquest home tan magníficament retratat pel Mestre, fou Joaquim Cabot i Rovira. L'home que aixecà aquest Palau, i que per a construir-lo, no vacil·là un sol moment en demanda d'ajut a tothom, puix l'obra que projectava, comptant com tant sols comptaven amb els seus propis esforços, sense subvencions oficials, era atrevida i difícil de dur a terme. Per això no vacil·là, en un bell matí d'hivern, en el teatre Novetats de Barcelona, després de l'estrena del poema "Captant" del Mestre Nicolau, fer-se seves les paraules de Mossèn Cinto, i en un abrandat parlament, convèncer el nombrós públic que emplenava de gom a gom la sala, que era precis "de trucar de porta en porta", per obtenir allò que fos necessari, per tal que ben aviat poguéssim dir: "Ja som a casa nostra."

Aquest fou l'home, que el dia de Cap d'Any del 1925, - ens ho explica el Mestre Pujol -, en l'audició de sardanes que per tradició ja de temps establerta, la nostra massa choral festejava l'entrada del nou any, topa amb el Mestre Pujol, i li diu:

-- " On t'amagues, que fa estona que et busco ? Vine, que hem de parlar. Fa uns quants dies que em volta una idea pel magí, i m'hi he anat engrescant de tal manera, que ja la veig realitzada si tots m'ajudeu. He pensat que l'Orfeó hauria d'anar a Roma a fer una cantada al Sant Pare, amb motiu de l'any jubilar que avui comença."

I l'Orfeó Català anà a Roma, on escrigué una de les pàgines més glorioses de la seva història, però sols el Sr. Cabot i els seus íntims, saben les mil dificultats que hagueren de vèncer, i que culminaren amb aquella diada de Sant Joan, trista per a tots nosaltres, amb la clausura del nostre Orfeó, i que feren exclamar al Sr. Cabot:

-- " Noi, nosaltres sí que hem anat a Roma per la penitència."

Aquest fou l'home que, durant vint-i-cinc anys va portar el timó de la nostra entitat, i que nosaltres, els de JOVENIVOLA, en aquest cinquantenari de la inauguració del nostre Palau, retem l'homenatge de la nostra admiració; i encara que esperits poc sensibles es pensin que és passat de moda parlar i recordar, en el nostre món dels satèlits dirigits, dels homes del segle passat, els diré, que homes de la talla, de la fusta, de Joaquim Cabot, són granit de roca, incommovibles a les tempestes dels temps moderns.

Tres anys de JOVENIVOLA, commemorem avui. No són molts, però amics, ja comencen a pesar un xic sobre les nostres espatlles.

No signifiquen aquestes paraules, cansanci, ni desgana, ans al contrari, el nostre entusiasme és més fort cada dia, i ajudant Déu, - i el nostre President - prompte us ho podrem demostrar.

Però, amics, sí dec dir-vos, emparant-me en la intimitat d'aquest acte, que trobem a faltar el vostre ajut. Cada dia es fa més difícil d'obtenir la vostra col·laboració. És que ja ho teniu tot dit ?

Em deia un cantaire no fa pas gaire, que la nostra JOVENIVOLA, cada dia s'aproximava més a una revista literària, però en canvi perdia aquella relació íntima dels cantaires de l'Orfeó Català. Perquè, em deia: com volem que hi escrivim els cantaires, al costat de plomes tant autoritzades ?

M'agradaria desfer aquest error de l'amic cantaire que tan noblement m'exposà la seva respectable opinió. En primer lloc, dec dir-li - i dir-vos a tots, amics cantaires -, que nosaltres anyorem la vostra col.laboració. Vosaltres no fareu mai un paper ridícol - si aquesta era la idea de l'amic -, al costat de les firmes dels consagrats perquè la vostra prosa - i la nostra - no desentonaran mai emmarcades al costat dels ja consagrats. La ingenuïtat, la senzillesa, l'espontaneïtat del que el cor sent, no pot ésser mai ridícol. La col.laboració dels no cantaires, - però, no obstant, gent de casa nostra - no us càpiga cap dubte que ens ha estat imposada per la vostra absència i la manca del vostre ajut. Jo voldria que hi penséssiu una mica, i segur estic, que altra vegada, JOVENÍVOLA, s'honorarà amb la vostra presència.

Com cada any, JOVENÍVOLA, ha aparegut regularment. Remarquem amb orgull, l'èxit obtingut amb el número del mes de febrer, tot ell dedicat a l'efemeride del cinquantenari del nostre Palau.

Les nostres Sessions Culturals, s'han succeït regularment. Potser, degut als neguits i les emocions sentides en les audicions de la Passió segons Sant Mateu, de J.S. Bach, n'hem celebrat menys que els anys anteriors. No obstant això hem de reconèixer que la qualitat de les celebrades no han baixat de to, de les dels anys precedents.

Permeteu-me, que entre les que han tingut efecte, remarki l'èxit obtingut amb la presentació de l'ORQUESTRA DE CAMERA LLUÍS MILLET, sota la direcció de Lluís Millet Loras. L'escalf i la moral que els donàreu el dia de la seva presentació, han fet que, al llarg de les seves actuacions - catorze o quinze en porten ja - s'hagin superat de tal manera, que avui podem afirmar sense enrogir-nos, que és una de les millors orquestres "amateurs" de casa nostra, i que en ella veiem plasmats aquells ideals que nosaltres desitgem per a tota la joventut catalana.

Josep M^a de Sagarra, Josep Trotta i Maria Canela, sense oblidar la festa de Santa Cecília, en la qual fou llegida la conferència "Santa Cecília" del nostre fundador, completen el cicle de les nostres sessions.

Capítol de gràcies. Molt breu. A la nostra Junta Directiva, a l'amic Albert Bastardas, autor dels cartells per tots vosaltres admirats; a M^a. Dolors Millet, professora del nostre curs de llengua catalana, a l'amic M. Pigullem, que d'una manera constant ens alligona des de les pàgines de la nostra revista, amb la seva secció filològica, sen se oblidar els amics Carles i Manuel, tan amatents sempre a ajudar-nos quant de JOVENÍVOLA es tracta.

I ha arribat l'hora, com cada any, dels brindis. Com ja podeu suposar, aixeco la meva copa, a llaor del mestre Lluís M^a Millet, artífex del gran triomf obtingut per l'Orfeó Català, en les memorables audicions de la Passió segons Sant Mateu, de J.S. Bach. Tots els elogis han ja estat dits, i poca cosa puc afegir, pobre de mi. No obstant, atorgant-me la representació dels nostres cantaires, li diré com li agraïm aquelles estones d'intensa emoció viscudes durant les audicions de la Passió; com li agraïm aquella continuïtat dels assaigs que ens portarien al cim per ell desitjat; com li agraïm l'esforç que de nosaltres demana, puix n'estem plenament convençuts, que ho fa, no pel seu lluïment personal, sinó perquè així d'aquesta manera, simple, senzilla, sense donar-nos importància, amb l'esforç de cada dia, seguim noblement els ideals del

nostre Orfeó Català. Llaor doncs, al mestre Lluís Ma., sense oblidar-nos, però dels seus fidels col.laboradors, mestres Joan Tomàs i Josep J. Llongueres.

Aixeco també la meva copa a llaor del mestre Joan Tomàs i Parés. Enguany ha celebrat les seves noces d'or amb l'Orfeó Català. Nosaltres en comprenem tot el significat; i en aquest temps de gasiveria i de mesquina, admirem en el que val, aquest lliurament, aquesta donació, aquesta fidelitat, total, autèntica i generosa, a l'obra de l'Orfeó Català, i aquesta fidelitat de l'Orfeó Català, envers el mestre, i li donem ben cordialment la nostra enhorabona.

I finalment, amics, per Catalunya. Com cada any, més units, més entusiastes, més autènticament catalans, aixequem la nostra copa, per tal que siguin ben prompte una autèntica realitat les paraules del poeta:

" qui enfonsa o alça els pobles,
és Déu qui els ha creat."

i com a poble creat per Déu, indefectiblement s'alçarà "pel damunt dels nostres cants."

ALS AMICS DE JOVENÍVOLA

I novament la primavera esclata
i jo retorn prop de vosaltres, sol,
aquesta nit que hi ha estels de plata
i lluny d'ací s'exclama un rossinyol.

Aquesta nit, amics, de bella festa,
a dins dels murs del nostre gran Palau,
que en l'íntima alegria, ben modesta,
tots recordem l'edat que ja li escau.

Perquè la JOVENÍVOLA celebra
el bon cinquantenari, com un guany,
perquè el Palau és llum i no tenebra
i és la victòria dels barons d'antany.

D'aquells: del Fundador i els seus Deixebles,
que van bastir aquesta casa amb seny
i foren atrevits i no pas febles,
i foren forts i grans, sens cap desdeny.

Perquè fins nostre amor també s'enfili
i ens doni força i confiança al cor,
perquè portem a port nostre navili,
amb nostre pit i vostra veu, que és d'or.

ANTONI CLOSAS.

X SESSIÓ CULTURAL. El violoncel·lista Josep Trotta i la pianista Maria Canela ens oferiren el dia 5 de juny un magnífic recital.

A la primera part interpretaren "Variacions sobre un tema de Mozart", de Beethoven i "Sonata en re major", de J.S. Bach. A la segona, "Andante del concert", de Morera, "Marina", de Lambert, "Joguina", de Garreta, "Dels quatre vents" i "Oració al maig", de Toldrà i "Scherzo", de Buxó.

Tant l'execució dels clàssics com la dels autors catalans mereix el més càlid elogi. Josep Trotta i Maria Canela foren llargament aplaudits per tots els assistents i esperem que no sigui l'última vegada que col·laboren en les nostres sessions.

X.

SECCIÓ FILOLÒGICA

Barbarismes

- Hola, Miquel ! No teniu cap tema estiuenc per començar la lliçó d'avui ?
- Sí, senyor. Que els pescadors de canya som els éssers mes desafortunats del món. Ni al mar ni al riu no s'enganxa cap peça que valgui la pena. Al Llobregat, no fa gaires mesos que els residus de les mines de sals potàsiques mataren tots els peixos... I, francament, això que un hom no es pugui lluir, és empipador.
- Perquè no feu com aquell pescador, que cansat de les brometes que li feien a casa seva cada vegada que hi arribava amb la bossa buida - que era sempre -, va decidir un dia comprar a la plaça un parell de llobarros.
- La sabem tots aquesta facècia. I els va presentar a la seva esposa, tot simulant una gran alegria per haver fet aquella "pesquera".
- Això mateix. Però, la seva dona, que es veu que tenia bon nas, li va dir: "Noi, has fet molt bé de treure aquests dos peixos, perquè ja són passats i haurien malmès els altres."
- Total, que el pobre pescador va tenir un "percance", o "percanç", com vulgui dir-ho.
- Doncs, en direm un contratemp, o una ensopegada, i no serà cap barbarisme.
- Sap què penso, senyor professor ?
- Què penseu ?
- Que, si la Griselda no hi té res a dir, podríem deixar córrer la lliçó i anar-nos-en al "rompeolas". Allí hi ha un "Merendero", o "Merender", amb un "altillo" molt fresc i ens cruspíem uns quants "bocadillos" de "gambes", "muscles", "anchoes", "almejas", etcètera.
- Pareu-vos, senyor "Etcètera, Etcètera". Hem d'analitzar una mica tot aquest lèxic que haveu engegat.
- Aquí, aquí el vull veure. ¿ Com cal dir "gamba", en català ?
- Doncs és igual.
- Ai caram ! Aquesta parauleta també em sona d'haver-la sentit en algun lloc que no té res de marítim.

- Voleu dir a l'hemicicle del nostre Palau de la Música, durant els assaigs de l'Orfeó amb orgue, quan el mestre Lluís Ma. diu al mestre Roma: "Ja ha posat la "gamba" ?
- Exacte. I ¿ què rediantre hi fa aquest animalet en el rei dels instruments ?

- Mireu, gamba ve del mot llatí gámbaru, que significa cama, i recordeu que, en català, diem: "fer una gambada", "a grans gambades", o sigui "fer una camada", "a grans camades", o "passes llargues".

Doncs bé; antigament existien diferents menes d'instruments de cor da anomenats "violés" i una d'elles tenia les dimensions semblants al violoncel, i com que per tocar-la, l'executant havia de posar-se-la en la mateixa posició que el violoncel, o sigui entre els genolls, entre cames, els italians en deien "viola da gamba", ço es, "de cama".

La viola actual, ve a ésser entremig del violí i el violoncel.

En quant a la gamba comestible, en castellà també se'n diu "gamba-ro", "camarones".

- Però, encara no ha dit què hi fa aquesta bestioleta a l'orgue.
- Allí no es tracta de res que pertanyi al regne animal, sinó a l'art divina dels sons. Un dels registres de veus de l'orgue duu l'esmentat nom, perquè el tal registre fa produir les sonoritats similars a les de la "viola de gamba". Entesos ?
- Entesos. I l'anàlisi de les altres paraules que hem dit abans ?
- A això vaig.

ROMPEOLAS Ja sabeu que hem de dir Escullera, millor que no pas "tren
caones". Escull, igual que dic (cast. dique), vol dir
un obstacle contra alguna cosa.

MERENDERO { La traducció literal fóra Berenador.
MERENDER { Però: Quiosc de Refrescs, de Begudes, de Menjar,
o bó: Lloc de..., Taula de....

BOCADILLO Traducciones literales: queixalada, menjuc, mos, mossada,
fer suca-mulla, etc.

Hi ha qui en diu entrepà, o entrepans.

La paraula sandvitx, de l'anglès "sandwich", és bona de nom i de fets.

En anglès vol dir badall i en català hi ha qui de "fer un bocadillo", també en diu "fer un badall."

ALTILLO El mot català és terrabastall, perquè els mots golfa i recambró, tot referint-se a departaments d'una casa, aquests ocupen llocs distints a l'"altillo". És clar que els barcelonins, acostumem a conèixer el mot terrabastall més en el seu altre significat d'es-trèpit, soroll, etc. Però, l'amic Sr. Marill, empordanès mil per mil, ens diu que en la seva Comarca, és viu i, per tant, d'ús corrent, el mot terrabastall per a anomenar el que en castellà diuen "altillo".

- Què més ens queda per aclarar, Miquel ?
- Tres coses succulents: "muscles", "anchoes" i "almejas".
- Referent a la primera, cal que sapigueu les següents distincions:

<u>Català</u>	<u>Castellà</u>	
MOL.LUSCS	Molusco	Es el nom genèric dels animals invertebrats, d'un cos tou i molts d'ells protegits per una closca, com són els cargols, pops, ostres, musclos, petxines, etc.
MUSCLE	Hombro	L'espatlla de l'home.
MÚSCUL	Músculo	També anatomia. Òrgans musculars.
MUSCLO -OS	Mejillón	Aquest és el comestible.
	Anchoas	<u>Anxoves</u> , <u>seitó</u> .
	Almejas	No trobem altra traducció catalana que <u>petxina</u> , i, naturalment, de petxines n'hi ha de diferents menes.

- I per avui, res més. Ara haveu de pair tot el que hem anomenat.

P.

NOTICIARI.

De nou, i seguint el seu camí ascendent en l'art cinematogràfic, ha estat guardonat el nostre amic Joan Capdevila amb el Primer Premi Nacional de Cinema "amateur" d'aquest any. El film presentat al competidíssim concurs, es titula "Credo", portant a la pantalla sota els acords del gran Credo de la Missa del Papa Mercel, de Palestrina, bellíssimes imatges que plasmen la nostra professió de fe. Felicitem l'entusiasta amic per aquest nou èxit tan brillant com merescut.

També el nostre amic i col.laborador Antoni Sàbat ha estat distingit amb el Primer Premi de Poesia Catalana en el concurs celebrat a la Universitat de Barcelona, amb la poesia que porta per títol "Arbre de la nit". Els lectors de JOVENIVOLA, que tantes vegades hem pogut delectar-nos amb els versos o les proses d'aquest tan jove com prometedor literat, en sentim goig, i felicitant-lo li desitgem nous èxits en el camí que amb tant d'entusiasme ve seguint.

La nostra més cordial enhorabona a la nostra companya Concepció Marlés pel seu enllaç matrimonial celebrat el dia 8 d'aquest mes. Assis- tiren a la cerimònia un grup de cantaires que embelliren l'acte interpretant diversos motets i sumant així la nostra joia a la dels novells esposos. Per molts anys !

Organitzat per l'Institut Espanyol de Musicologia es celebrà darrerament al saló d'actes del Consell Superior d'Investigacions Científiques, un cicle de conferències en el qual participà de forma brillantíssima entre rellevants personalitats de la musicologia com el Dr. Miquel Querol, el Rvd. Francesc Baldelló, el Dr. Josep Romeu i el Rvd. P. Josep M^a Llorens i Cisteró, el nostre estimat mestre Joan Tomàs. El tema de la seva conferència "L'Hereu Mill", cantaire popular", fou magníficament desenvolupat pel nostre mestre, que amb profund coneixement i ameníssima paraula desvetllà constantment l'interès del selecte auditori. La nostra més sincera felicitació.

S'escauen en aquest mes de juny les festes onomàstiques de quatre mestres del nostre Orfeó. Així, el dia 13 celebra la seva diada la Sra. Antònia Sancristòfol, Vda. Folch; el dia 21, el mestre Lluís M^a. Millet, i el 24 els mestres Joan Tomàs i Joan Codina. Els cantaires, que sentim per tots ells la gran simpatia, afecte i admiració que es mereixen, els felicitem molt sincerament, pregant al Senyor que vulgui concedir-los molts anys de vida pel bé del nostre Orfeó Català que tant estimem i que tant estimem.
